

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 20 лева предплатени. Одобренъ и препорѣчанъ отъ М-вото на народната просвѣта съ окрѣжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година

Редактори: ГЕОРГИ КРЪИЗОВЪ, РАДКА СТАНИМИРОВА и ВАСИЛЬ СТОИЦЕВЪ

ГОДИНА ШЕСТА

БРОЙ 8
АПРИЛЪ 1942

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Владая, 45 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

НАШИТЪ ГОРИ

Горитѣ сѣ голѣмо народно богатство.

Тѣ сѣ неизчерпаемъ източникъ на дървесина, която е много необходима за културното и стопанско издигане, както на отдѣлния човѣкъ, тъй и на цѣлия народъ. Строителенъ и горивенъ материалъ, хартия, изкуствена вълна, коприна, памукъ, терпентинъ, смоли и много други блага се произвеждатъ отъ дървесина. Тѣй горитѣ даватъ поминѣкъ на много хора.

Горитѣ влияятъ върху климата. Тѣ смекчаватъ температурата, охлаждатъ и пречистватъ въздуха, разпредѣлятъ равномерно валежитѣ. Дето има гори, не падатъ опустошителни градушки.

Въ прохладнитѣ горски пазви на нашитѣ планини има много лѣтовища. Хиляди хора намиратъ тамъ отмора, закрепватъ здравето си, събиратъ нови сили за работа и творчество.

Колко красива е нашата родина, чиито планини, хълмове и полета сѣ покрити съ гори!

Нашиятъ народъ знае да цени гората и нейната хубостъ. Въ много народни пѣсни се възпѣва нейната прелесть.

Горитѣ принасятъ много и голѣма полза. Безъ тѣхъ, безъ дървесината, която тѣ даватъ, нашиятъ животъ би билъ много труденъ, почти невъзможенъ.

Деца, пазете горитѣ, които красятъ нашата скѣпа родина! Никога не ги унищожавайте! Залесявайте, и сега като малки, и по-после като възрастни, оголенитѣ гърбове на хълмоветѣ, сипеитѣ, пороищата около вашето селище! Тогава нашата земя ще стане още по-прекрасна, полята — по-плодородни, държавата ни — по-силна, народътъ ни — по-щастливъ.

Йорданъ Алексиевъ

ЗЕЛЕНА ГОРА

И най-прекрасната картина не може да изобрази горитѣ въ моята родина и снѣжнитѣ ѣ планини.

Дори и въ приказки най-чудни не се разказва за страна тъй хубава, каквато ти си зелена българска гора.

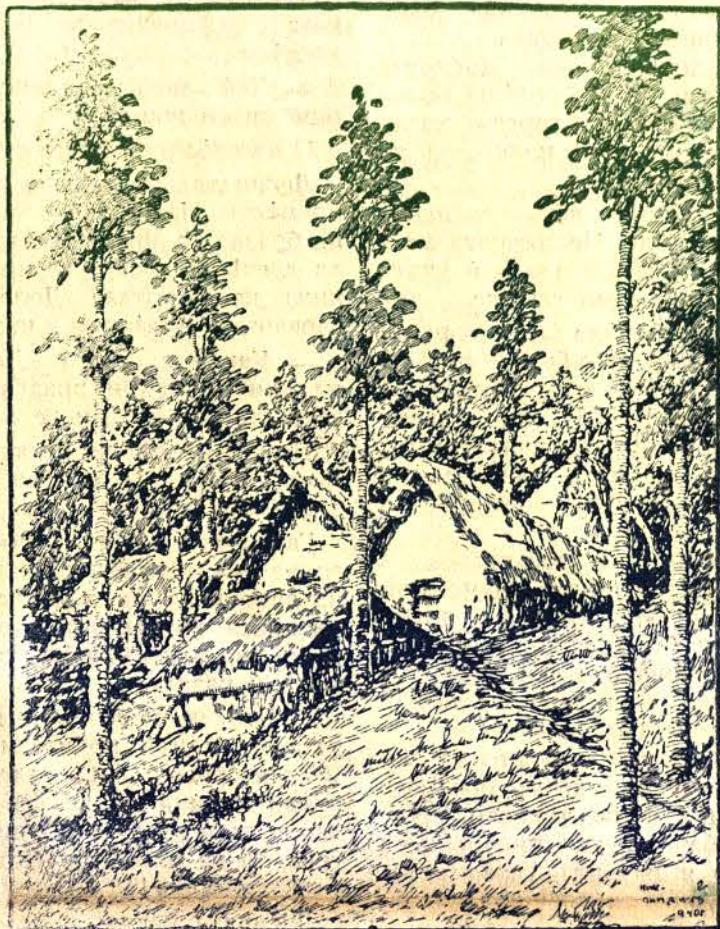
Ти здравевъ жилитѣ ми лѣбешъ и хладъ, и цвѣтенъ ароматъ, и азъ усѣщамъ, че живѣя при тебе вѣчно здравъ младъ.

Щастливъ съмъ, весела родино, че твой съмъ лѣчезаренъ синъ, подъ твоитѣ простори сини е моя роденъ край любимъ.

Брѣзитѣ въ утрото ми пѣятъ съ листата си, като съ уста, — и съ тебъ се радвамъ и живѣя, любима българска гора!

Богданъ Овесянинъ

ГОРСКИ КЪТЪ

Рисунка отъ Ник. Пиндикъ

Каракачански колиби

МОЛБАТА НА ГОРАТА

Човѣче, азъ съмъ покривъ на твоята къща; маса на твоята трапеза; легло, на което спишъ; дървото, отъ което градишъ всичко. Азъ давамъ топлина на твоето огнище презъ студенитѣ зимни ноци и приятна сѣнка презъ лѣтнитѣ горещини. Съ моя соченъ листъ азъ щедро храня твоитѣ стада. Моитѣ прадѣди ле-

жатъ дълбоко въ земята, отъ които ти можешъ и трѣба да се отоплявашъ. Най-после, съ моитѣ потоци и рѣки азъ напоявамъ богато твоитѣ градини, а съ моята зелена броня пазя земята отъ порои и наводнения.

Чуй молбата ми: използвай ме, но не ме унищожавай!

Да опознаемъ горитѣ, значи да ги обикнемъ. Безъ гори нѣма култура — безъ култура нѣма гори.

ИЗСЪЧЕНА ГОРА

Нѣвга тукъ били джбрави — великанъ до великанъ, смѣли, горди и корави, вѣчно съ вѣтроветѣ въ бранъ.

Днесъ пустиня е унила, сипей и камѣнакъ, гдето само се разстила дребенъ, жалѣкъ хрсталакъ. Н. В. Ракитинъ.

ХИТРИТЪ МИШЛЕТА

Триѣк-филмъ на „Славейче“, рисунки отъ Сава Георгиевъ, стихове отъ Радка Станимирова

1) На тъмно въ мазето на стрина Недѣлка, имало мишлета, голѣми и малки.

2) Две отъ тѣхъ играли, тичали навредъ, изведнажъ се спрѣли — подушили медъ.

3) — Сладко, но опасно, — казало едното, — вчера се удави мишле въвъ маслото.

4) Я да наведеме гърнето напредъ, двама ще ядеме хубавъ, сладѣкъ медъ.

ЩАСТИЕТО НА ПЕТРУШЪ

Всѣки день, веднажъ сутринъ рано и веднажъ вечеръ, изъ тѣсната пѣтека, която води отъ голѣмитѣ каменоломни за къмъ село, се мѣркаше като лека сѣнка мѣничникътъ, слабичкиятъ Петрушъ,

синътъ на майстора-каменаръ Никола. Петрушъ отиваше на училище и се връщаше отъ училище. Насрѣдъ пѣтя, между каменоломнитѣ и селото, въ долчето, което се пресичаше отъ пѣтеката, имаше едно

бистро студено изворче. То разливаше водитѣ си, подлокваше наоколо, и поради това пѣтеката тамъ и въ най-сушаво време бѣше винаги закаляна и нечиста.

Петрушъ много пѣти, щомъ стигнѣше до това мѣсто, се позапираше, ядосваше се на изворчето и на калъта и заобикаляше встрани, да не си изцапа обувката. Понѣкога събираше ситни камѣчета и чакълъ, засипваше калъта и тогава ставаше сухо, но подиръ день-два водитѣ на изворчето отново измиваха и отвлечаха чакълъ, и пѣтеката пакъ погрозняваше, сякаш на това мѣсто бѣше ѣ се отворила една черна, живенична рана.

Веднажъ, следъ голѣмитѣ дъждове, Петрушъ завари цѣло блато тамъ, кждето по-рано бѣше само мочурлякъ и локва. Трѣбваше да извърви

единъ дългъ полукръгъ по хълма, за да поеме отново пѣтеката отвѣдъ блатото.

— Азъ ще го накарамъ това немирно изворче да слуша — помисли си Петрушъ, като се катерѣше по стрѣмнината. — Ще ги укротя азъ тѣзи води.

Мисълъта, която му хрумна, бѣше наистина чудесна.

— Ще направя отъ изворчето чешма, — размисляше той. — Ще прокопая оттокъ за водата и нѣма да има вече мочуръ, нѣма да има локва, блато и калъ.

Съ това смѣло решение, което зае мислитѣ му чакъ догдето стигна до училището, Петрушъ още на другия день се залови за работа. Всѣка сутринъ, преди да трѣгне отъ голѣмитѣ каменоломни, той подбираше по два-три добре одѣлани камѣни, като павета, и безъ да изкаже нѣкому тайна-

та си, ги отнасяше и трупаше въ долчето, на скрито мѣсто. Тѣй, два по два, два по два, Петрушъ натрупа цѣла купчина на най-годни за строежъ камѣни и чакъ тогава каза на дветѣ си другарчета отъ отдѣлението — Станко и Златанъ — какво е намислилъ.

— Камѣнитѣ вече съмъ си пренесълъ, — заяви имъ той. — Като намѣримъ варъ, защото пѣсъкъ горе има колкото щете, можемъ да започнемъ работата.

Станко и Златко не повѣрваха на Петруша.

— Ти другъ пѣтъ правилъ ли си чешма? — запита Станко.

— Знаешъ ли какъ се зида съ камѣни? — обади се Златанъ.

Петрушъ увѣрено рече: — Азъ съмъ помагалъ, като бъркахъ варъ и носихъ тухли,